

Повільне споглядання всього тихого. Книга 2.5

КУПИТИ

Про книгу

У глибинах Університету, там, де світло майже не торкається каменю, живе Арі. Вона розмовляє з предметами, відчуває їхній настрій і знає: у світі все має бути на своєму місці. Бо навіть найменше порушення порядку може змінити більше, ніж здається. Адже, якщо дозволити собі сповільнитися, можна раптом побачити: у тиші теж є історії.

Арі обережно відсунула ковдру так, щоб та не торкнулася підлоги. Вислизнула з ліжка. Кам'яна підлога гріла стопи. Умивальник стояв на столику біля ліжка, поряд зі шматочком її найсолодшого мила. Уночі нічого з цього не змінилося. Це добре.

Арі витиснула ще одну краплю просто на Лисика. Пова-галася, тоді всміхнулася й випустила ще краплю. У знахідковий день напівзаходи недоречні. Відтак вона підбрала ковдру, склала один раз, другий і ретельно підсунула під підборіддя, щоб не спадала до підлоги.

Лисикове світло продовжувало рости. Спершу воно ледь-ледь мерехтіло цяточкою, далекою зіркою. Далі він почав переливатися більше — так, що стало б на світлячка. І його яскравість зростала далі, аж доки він не затремтів увесь від саява. Тоді Лисик гордо всівся на своїй тарілці, схожий на синьо-зелену жаринку, трохи більшу за монету.

Поки Арі всміхалася Лисикові, він пробудився остаточно й наповнив усю Мантию своїм найщирішим, найяснішим синьо-білим світлом.

Тоді Арі роззирнулася. Побачила своє ідеальне ліжко. Якраз її розміру. Якраз. Кинула погляд на стілець для сидіння. На кедрову скриньку. На крихтний срібний кухлик.

У каміні було порожньо. А вище була камінна полиця: жовтий листочок Арі, її кам'яна скринька, сірий слоїк із солодкою сушеною лавандою всередині. Ніщо не було нічим іншим. Ніщо не було тим, чим не мало бути.

Мантия мала три виходи. Коридор, дверний проріз і двері. Останні були не для неї.

Арі пройшла крізь дверний проріз до Порту. Лисик досі спочивав у своїй тарілці, тож тут його світло було тьмяніше, та його все одно вистачало, щоб бачити. В Порту останнім часом було не надто жваво, та Арі однаково по черзі перевірила все. На винному стелажі лежала половинка розбитої тарілки з порцеляни, не товща за пелюстку квітки. Під нею була книжка ін-октаво у шкіряній палітурці, пара корків, малесенький клубочок шпагату. Збоку на нього чекала його вишукана біла чайна чашечка. Арі позаздрила її терплячості.

На настінній полиці лежала грудка жовтої смоли на тарілці. Чорний камінь. Сірий камінець. Гладенький плаский шматочок дерева. Остеронь усього стояла малесенька пляшечка з дротяною закруткою, розкритою, наче дзьоб голодного птаха.

На чистій білій скатертині, що нею був накритий стіл посередині, лежала пригорща падубових ягід. Арі якусь мить роздивлялася їх, а тоді віднесла до

книжкового стелажа, де їм більше годилося бути. Оглянула кімнату й кивнула собі. Все гаразд.

Повернувшись до Мантиї, Арі вмилася, вимила руки й ноги. Вислизнула з нічної сорочки й, згорнувши, поклала в кедрову скриньку. Щасливо потягнулася, здіймаючи руки й витягуючись навшпиньках.

Тоді пірнула у свою улюблену сукню, ту, яку їй дав він. Вона солодко торкалася шкіри. Власне ім'я палало всередині Арі, наче пожежа. Сьогодні буде клопітний день.

КУПИТИ